

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně senátu JUDr. Ivanky Havlíkové a soudců JUDr. Naděždy Řehákové a Mgr. Martina Kříže v právní věci žalobce: **BA Navigation Czech s. r. o.**, se sídlem Praha 9, Ocelářská 1354/35, IČ 642 57 321, proti žalovanému: **Odvolací finanční ředitelství**, se sídlem Brno, Masarykova 427/31, o žalobě proti rozhodnutí Finančního ředitelství pro hlavní město Prahu ze dne 1. 12. 2011, č. j.: 14297/11-1300-100924,

t a k t o :

- I. Žaloba se zamítá.**
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.**

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce se podanou žalobou domáhal přezkoumání v záhlaví uvedeného rozhodnutí žalovaného, kterým bylo zamítnuto jeho odvolání proti dodatečnému platebnímu výměru Finančního úřadu pro Prahu 9 (dále též „správce daně“) na daň z přidané hodnoty (dále též „DPH“) za zdaňovací období srpen 2007 ze dne 19. 4. 2010, č. j. 158760/10/009514106681, kterým mu byla dodatečně vyměřena daň ve výši 1.020.300,-Kč.

Podle zákona č. 456/2011 Sb., o Finanční správě České republiky, původně žalované Finanční ředitelství pro hlavní město Prahu ke dni 1. 1. 2013 zaniklo a jeho působnost přešla na Odvolací finanční ředitelství. Od uvedeného data je tedy žalovaným v této věci Odvolací finanční ředitelství (§ 69 s.ř.s.).

Žalobce v podané žalobě nejprve podrobně popsal průběh daňového řízení a tvrdil, že byl zkrácen na svých právech v důsledku postupu a úkonů správních orgánů, což mělo za následek, že napadené rozhodnutí je nezákonné.

Namítal, že po celou dobu probíhajících kontrol spolupracoval a splnil veškeré povinnosti, když doložil a osvědčil, že veškeré jím zaúčtované doklady byly na základě realizovaných skutečností a správci daně se nepodařilo vyvrátit jeho tvrzení prokázané skutečnosti. Měl za to, že prokázal všechny skutečnosti, které byl povinen uvádět v přiznání, hlášení a vyúčtování nebo k jejichž průkazu byl správcem daně v průběhu daňového řízení vyzván, zvláště pak podle § 6 odst. 2 zákona 280/2009 Sb., daňového řádu (dále jen „daňový řád“), kde žalobce úzce spolupracoval se správcem daně při stanovení a vybrání daně.

Podle žalobce je zřejmé, že správce daně neprovedl důkazní řízení důsledně, z provedených důkazů učinil nesprávné skutkové závěry, na jejichž základě pak věc vyhodnotil po právní stránce chybně, čímž porušil § 8 odst. 1 daňového řádu, neboť při rozhodování hodnotil správce daně důkazy neuváženě, jen podle své úvahy, přitom nepřihlédl k tomu, co v daňovém řízení vyšlo najevo. Žalobce prokázal všechny skutečnosti, které správce daně požadoval plně v souladu s § 92 odst. 3, 4 daňového řádu.

Domníval se, že pokud správce daně v odůvodnění rozhodnutí nesdělil, jaké skutečnosti má za prokázané, z jakých důkazů je dovodil, jakými úvahami se při hodnocení důkazů řídil, proč případně neprovedl další důkazy, jaký je jeho konečný závěr o skutkovém stavu věci a jak postupoval při aplikaci zákonných ustanovení na takto zjištěný stav, vystavil se nebezpečí, že tyto námitky žalobce nebude možné v tomto soudním sporu vyvrátit. Žalobce byl přesvědčen, že takový postup není v souladu s daňovým řádem, neboť nelze posoudit, jakým způsobem žalovaný zjištěný skutkový stav hodnotil. Z odůvodnění napadeného rozhodnutí poté nebylo možné seznat, z jakého skutkového stavu vycházel, jakým způsobem zjištěné skutečnosti hodnotil a jakými úvahami se při rozhodování řídil. Vzhledem ke shora uvedenému jsou podle žalobce rozhodnutí správních orgánů obou stupňů nezákonná, neboť nebyla učiněna v souladu s § 8 daňového řádu. Při rozhodování hodnotil žalovaný důkazy nedostatečně, jednoznačně neposuzoval každý důkaz jednotlivě a všechny důkazy v jejich vzájemné souvislosti a přitom nepřihlédl ke všemu, co v daňovém řízení vyšlo najevo, kdy důsledkem tohoto nezjistil správný skutkový stav věci, co se týká právního stavu, ten je nutné považovat za vadný, neboť stojí na nesprávném skutkovém zjištění.

K tomu doplnil, že správce daně navíc v odůvodnění rozhodnutí nesdělil, jaké skutečnosti má za prokázané a z jakých důvodů je dovodil, jakými skutečnostmi se při hodnocení řídil, proč případně neprovedl další důkazy, jaký je jeho konečný závěr o skutečném stavu věci a jak postupoval při aplikaci zákonných ustanovení na takto zjištěný stav. Rozhodnutí je tak nezákonné, v rozporu s § 8 a § 5 daňového řádu a nepřezkoumatelné.

Žalobce žádal, aby soud napadené rozhodnutí, jakož i rozhodnutí správce daně zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení.

V písemném vyjádření k žalobě žalovaný argumentoval obdobně jako v odůvodnění svého rozhodnutí.

K námitce žalobce, že byl zkrácen na svých právech v důsledku postupu a úkonů správních orgánů, což mělo za následek vydání nezákonných rozhodnutí, žalovaný uvedl, že jsou skutkové důvody neuznání nároků na odpočty daně zřejmé a průkazné. Rozhodnutí jsou přezkoumatelná a v souladu se zákonem č. 253/2004 Sb., o dani z přidané hodnoty (dále jen „zákon o DPH“), zákonem č. 337/1992 Sb., o správě daní a poplatků (dále jen „zákon o správě daní a poplatků“) a daňovým řádem. Konstatoval, že v případě napadeného rozhodnutí nebyly přes výzvu žalobcem předloženy předmětné faktury a nebylo sděleno, co mělo být předmětem jejich plnění.

Žalovaný dále uvedl, že žalobce v jednotlivých žalobách nejdříve citoval z napadeného rozhodnutí a následně uplatnil námitky, které jsou ovšem obecné, bez vazby na konkrétní plnění.

Nesouhlasil s žalobní námitkou, že žalobce po celou dobu probíhajících kontrol spolupracoval v souladu s § 6 odst. 2 daňového řádu, neboť, jak vyplývá ze spisového materiálu, žalobce na výzvy správce daně nereagoval a požadované důkazní prostředky nepředkládal.

Podle žalovaného jsou neoprávněné námitky žalobce, že splnil veškeré své povinnosti a osvědčil, že veškeré jím zaúčtované doklady byly na základě realizovaných skutečností, že je irrelevantní tvrzení o nepředložení důkazních prostředků a že faktury neprokazují přijetí plnění od dodavatele, že je nepřípustné použít k tíži žalobce pokud není kontaktní společnost nebo statutární orgán společnosti dodavatele a faktury jsou od takové společnosti popřípadě osoby vyřazeny, že správce daně neprovedl důkazní řízení důsledně, nebyl zjištěn správný skutkový stav, správce daně se nezaobíral předloženými důkazními prostředky a nevypořádal se s nimi, že nelze posoudit, jakým způsobem žalovaný zjištěný skutkový stav hodnotil, a že rozhodnutí správních orgánů obou stupňů jsou nezákonná a nepřezkoumatelná. Žalovaný a správce daně vycházeli z § 72 a § 73 zákona o DPH a z § 92 odst. 3 a 4 daňového řádu. Pouhé předložení např. daňové evidence, faktur, pokladny, bankovního výpisu smluv atd. ještě neprokazuje, že došlo k faktickému přijetí plnění tak, jak bylo deklarováno. Uvedené doklady mohly být vystaveny, aniž by došlo k přijetí zdanitelného plnění od uvedeného plátce. Pochybnosti o přijetí těchto plnění vzbuzovala zjištění u deklarovaných dodavatelů. Žalobce byl vyzván k prokázání nároku na odpočet z deklarovaných plnění a důkazní břemeno tak spočívalo na něm, přičemž po něm nebyly požadovány informace a důkazní prostředky týkající se okolností, kterých nebyla účasten. Bylo na žalobci, aby správnost a pravdivost údajů na fakturách prokázal. Přes výzvy žalovaného tuto svoji zákonnou povinnost však nesplnil. V případě žalobce byly zjištěny značné pochybnosti týkající se deklarovaných dodavatelů, a protože vznikly pochybnosti o skutečné realizaci přijatých plnění uvedených plátcem, byly vystaveny další výzvy, ve kterých byl žalobce vyzván k doložení dalších důkazních prostředků ve věci prokázání deklarovaných plnění od uváděných dodavatelů.

K přechodu důkazního břemene na správce daně dochází jen tehdy, pokud daňový subjekt předloženými důkazními prostředky přijetí plnění od uvedeného plátce tak, jak bylo deklarováno, prokáže, přičemž výzvy správce daně, na které žalobce nereagoval, dokládají, že tomu tak v daném případě nebylo.

Žalovaný nesouhlasil s tvrzením žalobce, že rozhodným důvodem neuznání nároku na odpočet daně byla zjištění u deklarovaných dodavatelů, neboť tato zjištění pouze vedla ke vzniku pochybností, přičemž správce daně byl v souladu s § 8 odst. 1 daňového řádu při hodnocení důkazních prostředků povinen přihlídnout ke všemu, co v daňovém řízení vyšlo najevo. Vzhledem k tomu byl žalobce vyzván k prokázání přijetí předmětných plnění. Bylo na žalobci, aby v souladu s § 92 odst. 3 a 4 daňového řádu prokázal, že přijal deklarovaná plnění od deklarovaných dodavatelů. Své důkazní břemeno však žalobce neunesl.

Žalovaný dále konstatoval, že pokud nebyla prokázána hodnověrnost předložených dokladů, nelze považovat za hodnověrné ani účetnictví žalobce, které bylo sestaveno právě na základě těchto dokladů. Případná nekontaktnost dodavatele poté neznámá, že daňový subjekt nemá nárok na odpočet daně, neboť pokud daňový subjekt předloží důkazní prostředky, které jeho tvrzení o přijetí zdanitelných plnění od tohoto dodavatele prokazují, je mu nárok na odpočet uznán.

Nesouhlasil s námitkou žalobce, že doklady předložil, skutkový stav nebyl zjištěn dostatečně, a že nelze posoudit, z jakého skutkového stavu žalovaný vycházel, jakým způsobem zjištěné skutečnosti hodnotil, jakými úvahami se při rozhodování řídil a že

rozhodnutí žalovaného je nepřezkoumatelné a nezákonné, a uvedl, že je opačného názoru, neboť předložené důkazní prostředky a důkazní prostředky získané z dožádání a i svědecké výpovědi hodnotil, a to každý důkaz jednotlivě a všechny v jejich vzájemných souvislostech, přitom přihlédl ke všemu, co v řízení vyšlo najevo. Hodnocení důkazních prostředků poté uvedl v části napadeného rozhodnutí Hodnocení důkazních prostředků. Žalovaný na svém hodnocení důkazních prostředků trval a považoval své rozhodnutí za zákonné a přezkoumatelné.

K žalobní námitce ohledně důkazního řízení vedeného správcem daně žalovaný poukázal na závěr zprávy o kontrole kde je uvedeno, že žalobce neprokázal, že plnění deklarované na dokladech bylo od uvedených dodavatelů a v uvedeném rozsahu skutečně přijato, a že vzhledem k porušení § 72 odst. 1 a § 73 odst. 1 zákona o DPH mu nárok na odpočet daně nebude uznán. S tímto závěrem se žalovaný ztotožnil. Podle žalovaného rozsah zprávy o kontrole byl v daném stádiu daňového řízení a vzhledem k množství neoprávněně uplatněných faktur dostatečný a důvod neuznání nároku na odpočet daně zřejmý.

Žalovaný se neztotožnil ani s žalobní námitkou, že správce daně neprovedl další důkazy, neboť správce daně se formou dožádání snažil zjistit skutkový stav a provedena byla dožádání a svědecké výpovědi, které ale přijetí deklarovaných plnění odvolatelem naopak zpochybnil. V této souvislosti žalovaný odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 3. 2007, č. j. 8 Afs 99/2005-81, kde je uvedeno, že daňové řízení není vedeno zásadou vyšetřovací a správce daně nemusí např. zjišťovat, kdo ve skutečnosti předmětná plnění uskutečnil, což vzhledem k tomu, že žalobce správci daně přes výzvu součinnost neposkytnul a požadované důkazní prostředky nepředložil, nebylo ani v jeho možnostech.

Žalovaný žádal, aby soud žalobu jako nedůvodnou zamítl.

Soud o věci jednal bez nařízení ústního jednání podle § 51 odst. 1 s.r.s., neboť účastníci takový postup soudu akceptovali.

Soud přezkoumal žalobou napadené rozhodnutí, jakož i řízení, které předcházelo jeho vydání v rozsahu žalobních bodů, kterými je vázán, podle skutkového a právního stavu ke dni vydání žalobou napadeného rozhodnutí a dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.

Při posouzení soud vyšel z následující právní úpravy:

Podle § 6 odst. 2 daňového řádu ve znění účinném do 31. 12. 2013, osoby zúčastněné na správě daní a správce daně vzájemně spolupracují.

Podle § 8 odst. 1 daňového řádu ve znění účinném do 31. 12. 2013, správce daně při dokazování hodnotí důkazy podle své úvahy. Správce daně posuzuje každý důkaz jednotlivě a všechny důkazy v jejich vzájemné souvislosti; přitom přihlíží ke všemu, co při správě daní vyšlo najevo.

Podle § 92 odst. 3 a 4 daňového řádu ve znění účinném do 31. 12. 2013, daňový subjekt prokazuje všechny skutečnosti, které je povinen uvádět v řádném daňovém tvrzení, dodatečném daňovém tvrzení a dalších podáních. (4) Pokud to vyžaduje průběh řízení, může správce daně vyzvat daňový subjekt k prokázání skutečností potřebných pro správné stanovení daně, a to za předpokladu, že potřebné informace nelze získat z vlastní úřední evidence.

Podle § 2 odst. 1 písm. a) zákona o DPH ve znění účinném do 31. 12. 2009, je předmětem daně dodání zboží nebo převod nemovitosti anebo přechod nemovitosti v dražbě

za úplatu osobou povinnou k dani v rámci uskutečnění ekonomické činnosti, s místem plnění v tuzemsku.

Podle § 72 odst. 1 zákona o DPH ve znění účinném do 30. 10. 2007 má plátce nárok na odpočet, pokud přijatá zdanitelná plnění použije pro uskutečnění své ekonomické činnosti. Nárok na uplatnění odpočtu daně vzniká dnem, ke kterému vznikla povinnost přiznat daň na výstupu.

Podle § 73 odst. 1, věty první zákona o DPH ve znění účinném do 31. 12. 2008, prokazuje plátce nárok na odpočet daně daňovým dokladem, který byl vystaven plátcem a byl zaúčtován podle zvláštního předpisu.

Z obsahu spisového materiálu, odůvodnění rozhodnutí správních orgánů obou stupňů a vyjádření žalovaného ke vzneseným žalobním bodům vyplynulo, že správce daně obdržel dne 14. 11. 2007 přiznání žalobce k DPH za měsíc srpen 2007, ve kterém byla přiznána vlastní daňová povinnost ve výši 66.351,-Kč, která byla konkludentně vyměřena. Dne 2. 4. 2008 byla u žalobce zahájena daňová kontrola na DPH za 1. až 4. čtvrtletí roku 2006 a leden až prosinec 2007 a žalobci byla předána výzva k předložení rozhodných skutečností. Dne 20. 5. 2008 byly žalobcem předloženy doklady, mj. i faktura vystavená jménem společnosti CIMBAL Group s. r. o. (nyní GTB Invest – Ing. spol. s r.o.) č. 2007000052 ze dne 21. 8. 2007, která byla u žalobce vedena pod č. 200, se základem daně 5.370.000,-Kč a daní 1.020.300,-Kč, na které je uvedeno – „*účtujeme Vám dle smlouvy o dílo CGR200907 uzavřené dne 21. 9. 2007 první splátku*“. Předložena byla i smlouva o dílo ze dne 21. 8. 2007 CGR200907 uzavřená mezi žalobcem a společností CIMBAL Group s.r.o., která měla žalobci na základě smlouvy o dílo dodat dvě skladové budovy v rozsahu podle žalobcem předané projektové dokumentace v obci Milovice. Dílo mělo být zahájeno dne 21. 8. 2007 na základě vydaného pravomocného povolení a 1. etapa měla být předána do 31. 5. 2008. Jako nejvyšší přípustná cena byla u budovy BA1 stanovena částka 4.550.000,-Kč a u budovy BA2 částka 4.550.000,-Kč. Za zřízení stanoviště VRN pak částka 270.000,-Kč. Podle předloženého dodatku ke smlouvě č. 1 ze dne 24. 9. 2007 se dokončení a předání díla 1. etapy posunulo na 31. 7. 2008 a podle dodatku č. 2 ze dne 4. 11. 2007 se nejvýše přípustná cena budovy BA1 zvýšila na 7.226.000,-Kč a budovy BA2 na 6.986.000,-Kč. Cena zřízení stanoviště VRN se poté zvýšila na 320.000,-Kč. Ceny byly uváděny bez DPH. Předložena byla i zadávací dokumentace – příloha č. 1 smlouvy o dílo ze dne 2. 10. 2006 na úpravu objektu sloužícího k potravinářské výrobě na skladový objekt a stavební povolení ze dne 13. 12. 2005, podle kterého žádost o vydání stavebního povolení podala Projekce masných závodů na základě mandátní smlouvy v zastoupení společnosti Agency of Commercial Research & Consulting s.r.o., na stavbu výroby hotových jídel.

Správce daně ve věci předmětné faktury dožádal místně příslušného správce daně společnosti GTB Invest- Ing. spol. s r.o., který v odpovědi ze dne 24. 2. 2009 sdělil, že na adrese sídla má společnost virtuální kancelář a korespondence je preposílána. Společnost od února roku 2008 nepodává přiznání a na výzvy nereaguje. Za srpen 2007 v přiznání na výstupu uplatnila daň ve výši 364.356,-Kč, přičemž žalobce na vstupu z předmětné faktury uplatnil daň ve výši 1.020.300,-Kč. Správce daně společnosti zaslal předvolání, které bylo převzato, ale za daňový subjekt se nikdo nedostavil a plnění pro žalobce se nepodařilo ověřit.

Správce daně na základě výše zjištěného žalobce vyzval dne 5. 3. 2009 výzvou č. j. 75037/09/009935203708, aby dalšími důkazními prostředky prokázal přijetí deklarovaného plnění z faktury č. 200. Dne 16. 4. 2009 proběhlo jednání s jednatelem žalobce panem Kyslingerem, o jehož průběhu byl pořízen protokol č. j. 154114/09/009935203708. Jednatel žalobce pan Kyslinger přes výzvu ze dne 5. 3. 2009 k předmětnému plnění další doklady nepředložil. Na jednání bylo smluveno, že doklady budou předloženy na následujícím jednání, které se uskutečnilo až dne 17. 6. 2009. O tomto jednání byl pořízen protokol č. j.

22625/09/009935203708 z něhož vyplynulo, že jednatel žalobce pan Kyslinger k fakturaci pouze sdělil, že tuto zakázku řešil kolega pan Smékal. Jednalo se s panem Cimbálem. Dále uvedl, že platby doloží, a že neví, jakou formou byly provedeny. Opět bylo sjednáno, že požadované doklady budou předloženy při následujícím jednání. Dne 5. 8. 2009 byl správcem daně pořízen úřední záznam o telefonickém rozhovoru s jednatelem žalobce panem Kyslingerem, který uvedl, že s panem Smékalem již nejsou nadále jednatelem žalobce, zůstávají majiteli (dne 1. 7. 2009 se jednatelem žalobce stal pan Jiroušek a jediným společníkem společnost BA Holding s.r.o., ve které jednatelem i společníky jsou pan Kyslinger a pan Smékal). Pan Kyslinger dále sdělil, že u jednání musí být zplnomocněný zástupce pan Mgr. Šedivý, který je ovšem na dovolené.

Dne 10. 11. 2009 správce daně telefonicky kontaktoval pana Kyslingera ve věci termínu předložení dalších dokladů, o čemž sepsal úřední záznam. Pan Kyslinger mu sdělil, že pan Šedivý zašle prostřednictvím e-mailu termíny k jednání. Poté proběhla e-mailová korespondence mezi správcem daně a panem Šedivým, který se ale den před dohodnutým termínem z jednání omluvil. Proto správce daně dne 5. 1. 2010 vystavil pro žalobce další výzvu č. j. 1737/10/009935203708 k prokázání rozhodných skutečností za kontrolovaná období. Ve výzvě konkrétně k jednotlivým fakturám uvedl, které věci požaduje objasnit a doložit. Jelikož žalobce nereagoval, správce daně jej výzvou ze dne 5. 2. 2010, č. j. 40382/10/009935203708 opětovně vyzval k doložení rozhodných skutečností a předložení dokladů s tím, že prokázání skutečností je nutné k ověření oprávněnosti uplatněného nároku na odpočet. Ani po této výzvě žalobce nespolutracoval a doklady nepředložil.

Podle úředního záznamu ze dne 3. 3. 2010 se měli pan Kyslinger a pan Šedivý dostavit ke správci daně a předložit doklady. Nikdo z nich se ovšem nedostavil. Vzhledem k tomu bylo dne 4. 3. 2010 vystaveno pro Mgr. Šedivého předvolání. Ten se poté dne 26. 3. 2010 ke správci daně dostavil, ale požadované doklady opět nepředložil a požadovaná vysvětlení neposkytl. V průběhu jednání byl pan Mgr. Šedivý seznámen s průběhem celé daňové kontroly, byl mu předán koncept zprávy o kontrole a dohodnut termín jednání na 7. 4. 2010 v 10:00 hod. ve věci předložení připomínek k provedené kontrole. V dohodnutý den obdržel správce daně v 10:16 hod. e-mail od pana Mgr. Šedivého, že se omlouvá, ale že musel pracovníčně odjet do zahraničí.

Jednání s panem Mgr. Šedivým se uskutečnilo až dne 15. 4. 2010, o čemž byl pořízen protokol č. j. 115672/10/00935203708. Z něho je zřejmé, že předmětem jednání bylo projednání zprávy o daňové kontrole s hodnocením důkazních prostředků uvedených ve zprávě o kontrole DPH. Správce daně při jednání uvedl, že žalobce na výzvy ze dne 5. 1. a 5. 2. 2010 nereagoval a požadované doklady nepředložil. Podle zprávy o kontrole, resp. podle jejího závěru žalobce neunesl důkazní břemeno a neprokázal přijetí výše deklarovaného plnění uvedeného na faktuře č. 200 (č. 2007000052) od společnosti CIMBAL Group s. r. o., proto u předmětného dokladu nemá v souladu s § 72 odst. 1 a § 73 odst. 1 zákona o DPH nárok na odpočet daně. Zástupce žalobce sdělil, že s výsledky kontroly nesouhlasí. *Dále uvedl, že u společnosti CIMBAL Group, s. r. o. doměření daně uznává, zde byl bohužel nejspíše oklamán a svůj nárok společně s náhradou vzniklé škody bude muset vymáhat svou cestou, nejspíše podáním žaloby k příslušnému soudu.*

K hodnocení důkazních prostředků žalovaný v napadeném rozhodnutí uvedl, že přijatá faktura č. 200 vystavená jménem plátce CIMBAL Group s.r.o., mohla být důkazem, že žalobce přijal zdanitelné plnění od uvedené osoby, pokud by i další důkazní prostředky prokazovaly přijetí plnění v souladu s údaji na ní uvedenými. Další uvedené důkazní prostředky, ale faktické přijetí deklarovaného plnění od plátce CIMBAL Group s. r. o. neprokazují. Žalobce přes výzvy nijak nedoložil, zda stavební povolení, které je vystaveno na zcela jinou společnost a na jinou stavbu, je platné nebo bylo převedeno na žalobce či zda bylo změněno s ohledem na výstavbu podle smluv skladových budov, v jakém vztahu je žalobce ke

společnosti Agency od Commercial Research & Consulting, s.r.o., kdo, kde a s kým vedl jednání, co bylo jejich náplní, jaké z nich vznikly dokumenty včetně předložení těchto dokladů. Požadováno bylo předložení výpisu z katastru nemovitostí, doložení vztahu k předmětným pozemkům a účtování o nich. Dále byl žalobce vyzván, aby doložil účtování o výstavbě skladových budov, financování, projektovou dokumentaci, předávací protokoly, stavební deníky, zápisy z kontrolních dnů, výkazy prací, revizní posudky, které by osvědčily provedení výstavby dvou skladových budov podle předložené smlouvy o dílo, úhrady faktury ve výši 6.390.300,-Kč. Žalobce ale kromě již dříve předloženého stavebního povolení, smlouvy o dílo s doplňky a zadávací dokumentací žádné další doklady nepředložil. Žalobce tedy důkazními prostředky nedoložil, že by uvedené plnění vůbec přijal a uplatnil pro svoji ekonomickou činnost. Pochybnost podle žalovaného vzbuzovala i skutečnost, že žalobce byl vyzván, aby objasnil a doložil, jakým způsobem byla provedena úhrada faktury, přičemž v případě platby v hotovosti měl sdělit, kde a kým byla částka předána. Žalobce ale na výzvy nereagoval. Navíc podle obchodního rejstříku se jednatel žalobce pan Daniela Smékal dne 25. 2. 2008 stal jediným jednatelem a společníkem GTB Invest – Ing. spol. s r.o., kterou dne 20. 8. 2008 prodal. Žalovaný měl s ohledem na shora uvedené za to, že žalobce neměl nárok z předmětných faktur na odpočet daně už jen z toho důvodu, že mohl vědět, že se účastní plnění, které je součástí podvodu na dani z přidané hodnoty.

Ke stavebnímu povolení ze dne 13. 12. 2005 žalovaný v napadeném rozhodnutí uvedl, že podle tohoto dokladu žádost o vydání stavebního povolení podala Projekce masných závodů na základě mandátní smlouvy v zastoupení společnosti Agency od Commercial Research & Consulting s.r.o. na stavbu výroby hotových jídel. Stavební povolení nebylo vydáno pro žalobce. Tento doklad tak sám o sobě nijak neprokazuje, že by žalobce nějaké plnění od společnosti CIMBAL Group s.r.o., přijal. Ve stavebním povolení jméno žalobce není a nebylo vydáno ani na 2 skladové budovy, jak je uvedeno ve smlouvě o dílo. Žalobce fakticky tak podle žalovaného nedoložil, že by uvedené plnění vůbec přijal a uplatnil pro svoji ekonomickou činnost.

Ke Smlouvě o dílo CGR200907 ze dne 21. 8. 2007, dodatku ke smlouvě č. 1 ze dne 24. 9. 2007 a dodatku č. 2 ze dne 4. 11. 2007 žalovaný uvedl, že tyto předem uzavřené smlouvy samy o sobě bez dalších důkazních prostředků neprokazují, že by žalobce přijal deklarované plnění od uvedeného dodavatele. Žalobce fakticky nedoložil, že by takové plnění po uzavření smluv vůbec přijal a uplatnil pro svou ekonomickou činnost.

Podle žalovaného je zadávací dokumentace, jakožto příloha č. 1 smlouvy o dílo CGR200907 ze dne 21. 8. 2007, výzvou k předložení nabídky k úpravě objektu sloužícího k potravinářské výrobě na skladový objekt. Tento doklad, který byl podle data vystaven žalobcem před deklarovaným uskutečněním plnění, sám o sobě také bez dalších důkazních prostředků nijak neprokazuje, že by došlo k přijetí plnění od společnosti CIMBAL Group s. r. o.

Dále se žalovaný v napadeném rozhodnutí vyjádřil k protokolu o trestním oznámení ve věci vloupání do vozidla ze dne 1. 11. 2009. Podle sepsaného protokolu jednatel žalobce pan Jiroušek podal trestní oznámení ve věci vloupání do vozidla, kdy mu byla mj. odcizena malá plastová přepravka s účetnictvím žalobce, která obsahovala šanony s fakturami a zálohu dat na CD. Dále k tomu uvedl, že žalobce byl vyzván výzvou ze dne 5. 3. 2009 k předložení důkazních prostředků a předložení dalších konkrétních dokladů bylo ujednáno i při jednání dne 16. 4. 2009. Dne 17. 6. 2009 žalobce předložil jen některé doklady a přestal se správcem daně spolupracovat. Krádež dokladů ze dne 31. 10. 2009 tak nemůže mít vliv na důkazní povinnost. Z protokolu o trestním oznámení dále vyplývá, že jednatel žalobce pan Jiroušek neměl ani základní informace o společnosti žalobce, neboť tvrdil, že společnost má napůl se svým společníkem. Podle výpisu z obchodního rejstříku společnost žalobce ale nevlastní, jelikož vlastníkem je společnost BA Holding s. r. o., jejíž jednatelem jsou pan Kyslinger a pan

Smékal. Protokol o trestním oznámení tak nebyl důkazním prostředkem prokazujícím přijetí deklarovaného plnění od společnosti CIMBAL Group s. r. o. K uvedenému protokolu žalovaný navíc konstatoval, že mělo dojít jen ke krádeži faktur a zálohy dat na CD, z tohoto protokolu tedy nevyplývá, že by byly odcizeny i další doklady.

Podle žalovaného poskytnutí deklarovaných plnění společností CIMBAL Group s.r.o., žalobci nijak neprokázala ani odpověď na dožádání místně příslušného správce daně společnosti GTB Invest-Ing. spol. s r. o., a naopak vedla ke vzniku pochybností o přijetí plnění od této společnosti. Místně příslušný správce daně společnosti GTB Invest-Ing. spol. s r. o. uvedl, že tato společnost sídlí na virtuální adrese a je zcela nekontaktní. Za srpen 2007 v přiznání na výstupu uplatnila daň ve výši 364.356,-Kč, přičemž žalobce na vstupu z předmětné faktury uplatnil daň ve výši 1.020.300,-Kč. Správce daně společnosti zaslal předvolání, které bylo převzato, ale za daňový subjekt se nikdo nedostavil a plnění pro žalobce se nepodařilo ověřit.

Dále se žalovaný vypořádal s odvolacími námitkami žalobce, který argumentoval obdobně jako v podané žalobě, a uzavřel, že žalobce ani na výzvu správce daně v rozporu s ust. § 92 odst. 2, 3 daňového řádu (dříve § 31 odst. 9 zákona o správě daní) nepředložil daňové doklady a neprokázal, že přijal od společnosti CIMBAL Group s.r.o. výše uvedené plnění a rozsahu a použil je pro svou ekonomickou činnost. Konstatoval, že hodnocením důkazních prostředků vyvrátil tvrzení odvolatele (žalobce), že prokazují přijetí (uskutečnění) zdanitelných plnění, neoprávněné uplatnění nároku na odpočet potvrdilo i samotné vyjádření odvolatele (žalobce) ke zprávě o kontrole. Navíc odvolatel z předmětné faktury neměl nárok na odpočet daně už jen z důvodu, že věděl nebo mohl vědět, že se účastní plnění, které je součástí podvodu na DPH. Proto odvolateli nárok na odpočet daně z uvedené faktury v souladu s ust. § 72 a § 73 zákona o DPH nenáleží.

Žalobní námitky, že po celou dobu probíhajících kontrol žalobce spolupracoval se správcem daně v souladu s § 6 odst. 2 daňového řádu, splnil veškeré povinnosti, doložil a osvědčil, že veškeré jím zaúčtované doklady byly na základě realizovaných skutečností a správci daně se nepodařilo vyvrátit jeho tvrzením prokázané skutečnosti, soud nepovažuje za důvodné.

Ze shora popsaného skutkového stavu je zřejmé, že správce daně dne 14. 11. 2007 obdržel přiznání k DPH za srpen 2007, ve kterém byla přiznána vlastní daňová povinnost ve výši 66.351,-Kč, která byla konkludentně vyměřena. Následně dne 2. 4. 2008 byla u žalobce zahájena daňová kontrola na DPH za 1 až 4 čtvrtletí roku 2006 a leden až prosinec 2007. Po předložení evidence pro daňové účely a faktur si správce daně namátkově vybral a pořídil jejich kopie a doklady vrátil žalobci. Poté správce daně zaslal dožádání místně příslušnému správci daně deklarovaných dodavatelů. Místně příslušný správce daně společnosti CIMBAL Group s. r. o., v odpovědi ze dne 24. 2. 2009 uvedl, že na adrese sídla má společnost virtuální kancelář a korespondence je přeposílána. Společnost od února roku 2008 nepodává přiznání a na výzvy nereaguje. V případě faktury č. 200 bylo zjištěno, že za srpen 2007 v přiznání na výstupu společnost CIMBAL Group s. r. o., uplatnila daň ve výši 364.356,-Kč, přičemž žalobce na vstupu z předmětné faktury uplatnil daň ve výši 1.020.300,-Kč. Správce daně společnosti zaslal předvolání, které bylo převzato, ale za daňový subjekt se nikdo nedostavil a plnění pro žalobce se nepodařilo ověřit. Vzhledem k tomu byla žalobci dne 5. 3. 2009 zcela v souladu s § 92 odst. 4 daňového řádu zaslána výzva k prokázání přijetí deklarovaného plnění z faktury č. 200, neboť výše uvedené skutečnosti vedly u správce daně ke vzniku důvodných pochybností o přijetí plnění od této společnosti a správce daně. Žalobce ovšem požadované doklady k prokázání přijetí deklarovaného plnění z výše uvedené faktury nepředložil ani při jednání dne 16. 4. 2009, ani při jednání dne 17. 6. 2009, i když jejich předložení přislíbil. S ohledem na to, že doklady nebyly žalobcem předloženy ani po

telefonických a e-mailových urgencích, zaslal dne 5. 1. 2010 správce daně žalobci další výzvu, ve které specifikoval, jaké skutečnosti k jednotlivým dokladům požaduje doložit. Správce daně po žalobci požadoval k faktuře č. 200 objasnit, zda je stavební povolení platné nebo bylo převedeno na odvolatele, zda bylo změněno s ohledem na výstavbu skladových budov, v jakém vztahu je žalobce ke společnosti Agency of Commercial Research & Consulting s.r.o., kdo, kde a s kým vedl jednání, co bylo jejich náplní, jaké vznikly dokumenty, včetně jejich předložení. Správce daně dále požadoval i předložení výpisu z katastru nemovitostí, doložení vztahu k předmětným pozemkům a účtování o nich. Dále byl žalobce vyzván, aby doložil účtování o výstavbě skladových budov, financování, projektovou dokumentaci, předávací protokoly, stavební deníky, zápisy z kontrolních dnů, výkazy prací, revizní posudky, které by osvědčily provedení výstavby dvou skladových budov podle předložené smlouvy o dílo, úhrady faktury ve výši 6.390.300,-Kč. Žalobce ovšem kromě již dříve předložené faktury č. 200 vystavené plátcem CIMBAL Group s.r.o., stavebního povolení ze dne 13. 12. 2005, smlouvy o dílo CGR200907 ze dne 21. 8. 2007, dodatku ke smlouvě č. 1 ze dne 24. 9. 2007 a dodatku č. 2 ze dne 4. 11. 2007, zadávací dokumentace a protokolu o trestním oznámení ve věci vloupání do vozidla ze dne 1. 11. 2009 žádné další doklady nepředložil a nereagoval ani na další výzvu ze dne 5. 2. 2010.

S ohledem na výše citovaný § 72 odst. 1 a § 73 odst. 1 zákona o DPH má plátce daně nárok na odpočet, pokud přijatá zdanitelná plnění použije pro uskutečnění své ekonomické činnosti. Nárok na uplatnění odpočtu daně vzniká dnem, ke kterému vznikla povinnost přiznat daň na výstupu a plátce daně je tím, kdo prokazuje tento nárok na odpočet daně daňovým dokladem, který byl vystaven plátcem daně a byl zaúčtován podle zvláštního právního předpisu. Daňový subjekt je tím, kdo prokazuje všechny skutečnosti, které je povinen uvádět v řádném daňovém tvrzení, dodatečném daňovém tvrzení a dalších podáních. Vzhledem k tomu, že žalobce uvedl ve svém daňovém přiznání k DPH vlastní daňovou povinnost ve výši 66.351,-Kč a správce daně poté obdržel od místně příslušného správce daně společnosti CIMBAL Group s.r.o., informaci, že v případě faktury č. 200 bylo zjištěno, že za srpen 2007 v přiznání na výstupu společnost CIMBAL Group s.r.o. uplatnila daň ve výši 364.356,-Kč, přičemž žalobce na vstupu z předmětné faktury uplatnil daň ve výši 1.020.300,-Kč, důvodně to vedlo u správce daně ke vzniku pochybností o přijetí plnění od této společnosti a zcela správně proto vyzval žalobce k prokázání přijetí deklarovaného plnění. Žalobce ovšem na opakované výzvy nereagoval, a to i přesto, že bylo výhradně na něm, aby správnost a pravdivost údajů na fakturách prokázal, neboť je to právě daňový subjekt, který nese svoje důkazní břemeno. Ze shora uvedeného jednoznačně vyplývá, že žalobce se správcem daně v rozporu s § 6 odst. 2 daňového řádu nespolupracoval a to i přes opakované urgencye a výzvy správce daně.

Soud dále uvádí, že žalobce nedoložil a neosvědčil, že veškeré jím zaúčtované doklady byly na základě realizovaných skutečností. Nedoložil a neprokázal, jaké plnění pro něj mělo být uskutečněno, nedoložil a neprokázal, že by pro něj uvedeným dodavatelem nějaké plnění bylo uskutečněno ani, že je použil pro svoji ekonomickou činnost. Žalobce předložil k prokázání svých tvrzení pouze fakturu č. 200 vystavenou plátcem CIMBAL Group s. r. o., stavební povolení ze dne 13. 12. 2005, smlouvu o dílo CGR200907 ze dne 21. 8. 2007, dodatku ke smlouvě č. 1 ze dne 24. 9. 2007 a dodatku č. 2 ze dne 4. 11. 2007, zadávací dokumentaci a protokol o trestním oznámení ve věci vloupání do vozidla ze dne 1. 11. 2009. Tyto dokumenty ovšem neprokazují faktické přijetí plnění od uvedené společnosti a jejich uplatnění pro svou ekonomickou činnost. Ze stavebního povolení ze dne 13. 12. 2005 je pouze zřejmé, že žádost o vydání stavebního povolení podala Projekce masných závodů na základě mandátní smlouvy v zastoupení společnosti Agency of Commercial Research & Consulting s.r.o., na stavbu výroby hotových jídel. Ve stavebním povolení jméno žalobce není a nebylo vydáno ani na 2 skladové budovy, jak je uvedeno ve smlouvě o dílo. Zadávací

dokumentace je pouze výzvou k předložení nabídky k úpravě objektu sloužícího k potravinářské výrobě na skladový objekt. K protokolu o trestním oznámení ve věci vloupání do vozidla ze dne 1. 11. 2009 soud uvádí, že krádež dokladů ze dne 31. 10. 2009 nemůže mít vliv na důkazní povinnost, neboť žalobce byl vyzván výzvou ze dne 5. 3. 2009 k předložení důkazních prostředků a předložení dalších konkrétních dokladů bylo ujednáno i při jednání dne 16. 4. 2009. Dne 17. 6. 2009 žalobce předložil jen některé doklady a přestal se správcem daně spolupracovat.

S ohledem na shora uvedené je patrné, že žalobce žádným z předložených dokladů neprokázal ani nedoložil přijetí deklarovaného plnění předmětu, rozsahu a od plátce, který měl v jeho prospěch zdanitelná plnění uskutečnit, a to i přesto, že byl na základě výzev obeznámen s pochybnostmi správce daně a s tím, že ve věci prokázání přijetí plnění je nutno důkazní prostředky doplnit. Žalobce ovšem přestal spolupracovat se správcem daně a žádné další důkazní prostředky nepředložil. Neunesl tak břemeno důkazní a přijetí deklarovaného plnění od uvedeného dodavatele v souladu s § 92 odst. 3 daňového řádu neprokázal. Navíc sám žalobce při jednání dne 15. 4. 2010 do protokolu uvedl, že *„u společnosti CIMBAL Group s.r.o. doměření daně uznává, zde byl bohužel nejspíše oklamán a svůj nárok společně s náhradou vzniklé škody bude muset vymáhat svou cestou, nejspíše podáním žaloby k příslušnému soudu.“*

Soud dále uvádí, že v daném případě se jednatel žalobce pan Daniel Smékal stal dne 25. 2. 2008 jediným jednatel a společníkem společnosti GTB Invest- Ing. spol. s r. o., kterou dne 20. 8. 2008 prodal. Jednatel žalobce pan Smékal tedy musel mít povědomost, že nárok žalobce na odpočet byl uplatněn neoprávněně. V tomto konkrétním případě dodavatel, společnost CIMBAL Group s.r.o., nepřiznal plnění, přesto žalobce nárokoval vrácení DPH z rozpočtu státu, přitom bylo zcela patrné, že žalobce musel mít povědomost, že se účastnil transakce stížené podvodem, ale v této věci správci daně žádné relevantní vysvětlení neposkytl. Žalobce tak neměl nárok odpočet daně, a to i s ohledem na názor vyslovený v rozsudcích ESD C-354/03 a ESD C-439/04 ve věci Optigen a další, kde je uvedeno, že pokud je s přihlédnutím k objektivním skutečnostem prokázáno, že dodání je uskutečněno pro osobu povinnou k dani, která věděla nebo mohla vědět, že se svým nákupem účastní plnění, které je součástí podvodu na dani z DPH, je věcí vnitrostátního soudu odmítnout takové osobě povinné k dani přiznat nárok na odpočet.

K námitce žalobce, že správce daně nevyvrátil tvrzení a prokazované skutečnosti soud uvádí, že právě s ohledem na § 92 odst. 3 a 4 daňového řádu to byl žalobce, kdo musel prokazovat všechny rozhodující skutečnosti k údajům, které uvedl do svého daňového přiznání. Na správce daně by břemeno důkazní přešlo až ve chvíli, kdy by žalobce předloženými důkazními prostředky přijetí plnění od uvedeného plátce daně tak, jak bylo deklarováno prokázal, což se v tomto případě nestalo.

Soud se neztotožnil ani s žalobní námitkou, že správce daně neprovedl důkazní řízení důsledně, z provedených důkazů učinil nesprávné skutkové závěry, na jejichž základě pak věc vyhodnotil po právní stránce chybně, čímž porušil § 8 odst. 1 daňového řádu.

Ze spisového materiálu zcela jednoznačně vyplývá, že žalobce byl obeznámen s pochybnostmi správce daně o přijetí deklarovaného plnění. Správce daně žalobci umožnil, aby se seznámil se závěry správce daně před vydáním prvostupňového rozhodnutí a také mu umožnil se k nim vyjádřit. I přesto žalobce žádné další důkazní prostředky, které by vyvracely pochybnosti správce daně o přijetí plnění od dodavatele CIMBAL Group s. r. o., nepředložil, a neprokázal všechny skutečnosti, které správce daně požadoval plně v souladu s § 92 daňového řádu, a to i když byl před projednáním zprávy o kontrole dne 15. 4. 2010 k jejich předložení správcem daně několikrát vyzván. Žalobce neunesl důkazní břemeno, ač bylo výhradně na něm, aby si relevantní důkazní prostředky zajistil tak, aby přijetí deklarovaného

plnění od společnosti CIMBAL Group s. r. o., prokázal. Správce daně jakožto i žalovaný provedli hodnocení důkazních prostředků, které měli k dispozici, přitom z rozhodnutí správních orgánů obou stupňů vyplývá, že důkazy hodnotily podle své úvahy, každý důkaz jednotlivě a v jejich vzájemné souvislosti a přihlížely ke všemu, co v řízení vyšlo najevo. Správní orgány obou stupňů tedy při dokazování postupovaly zcela v souladu s § 8 odst. 1 daňového řádu.

Důvodná není ani námitka žalobce, že správce daně v odůvodnění rozhodnutí nesdělil, jaké skutečnosti má za prokázané a z jakých důkazů je dovodil, jakými se při hodnocení důkazů řídil, proč případně neprovedl další důkazy, jaký je jeho konečný závěr o skutkovém stavu věci a jak postupoval při aplikaci zákonných ustanovení.

Z odůvodnění rozhodnutí jednoznačně vyplývá, že zjištění u deklarovaného dodavatele společnosti CIMBAL Group s.r.o., vedla ke vzniku pochybností u správce daně, a tento vyzval žalobce k předložení důkazních prostředků prokazujících údaje uvedené na předmětné faktuře. S ohledem na to, že žalobce nedoložil žádné doklady prokazující přijetí deklarovaného plnění a dříve žalobcem předložené doklady neprokazovali přijetí deklarovaného plnění od uvedeného dodavatele, měl správce daně za to, že deklarované plnění nebylo od společnosti CIMBAL Group s.r.o., v uvedeném rozsahu přijato a vzhledem k tomu došlo k porušení § 72 odst. 1 a § 73 odst. 1 zákona o DPH a nárok na odpočet žalobci tedy nebyl neuznán. K tvrzení žalobce o neprovedení dalších důkazů správcem daně soud předně uvádí, že v podané žalobě nebylo žalobcem uvedeno jaké důkazní prostředky, by měl správce daně dále provádět. Správce daně se snažil zjistit skutkový stav a provedl dožádání u místně příslušného správce daně společnosti CIMBAL Group s.r.o., a dále svědecké výpovědi. Tyto důkazy ovšem přijetí deklarovaného plnění od dodavatele žalobce neprokázaly. V této souvislosti se soud ztotožnil s názorem žalovaného, že daňové řízení není vedeno zásadou vyšetřovací a správce daně nemusí např. zjišťovat, kdo ve skutečnosti předmětná plnění uskutečnil, ale daňové řízení je založeno na prioritní povinnosti daňového subjektu dokazovat vše, co sám tvrdí. Daňový subjekt je odpovědný za to, že jím předložené důkazní prostředky budou konkrétní a budou prokazovat jeho tvrzení (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 3. 2007, č. j. 8 Afs 99/2005-81). V daném případě správce daně řádně a úplně provedl a zhodnotil navržené a předložené důkazy žalobce, ovšem ty neprokázaly přijetí deklarovaného plnění od dodavatele. Navíc to, že žalobce fakturu č. 200 uplatnil neoprávněně, potvrdil sám zástupce žalobce, když při jednání dne 15. 4. 2010 do protokolu *uvedl, že doměření daně uznává*. Postup správce daně byl zcela v souladu se základními zásadami daňového řízení a dokazování, a to zejména s § 6 a § 8 a § 92 daňového řádu.

Soud se neztotožnil ani s argumentací žalobce, že z odůvodnění žalovaného nebylo možné seznat, z jakého skutkového stavu vycházel, jakým způsobem zjištěné skutečnosti hodnotil a jakými úvahami se při rozhodování řídil a že vzhledem ke shora uvedenému jsou podle žalobce rozhodnutí správních orgánů obou stupňů nezákonná, neboť nebyla učiněna v souladu s § 8 daňového řádu. Při rozhodování hodnotil žalovaný důkazy nedostatečně, jednoznačně neposuzoval každý důkaz jednotlivě a všechny důkazy v jejich vzájemné souvislosti a přitom nepřihlédl ke všemu, co v daňovém řízení vyšlo najevo, kdy důsledkem tohoto nezjistil správný skutkový stav věci a co se týká právního stavu, tento je nutné považovat za vadný, neboť stojí na nesprávném skutkovém zjištění.

Z odůvodnění napadeného rozhodnutí je zcela jednoznačně seznatelné z jakého skutkového stavu při svém rozhodování vycházel a jakým způsobem hodnotil zjištěné skutečnosti, když v úvodu odůvodnění svého rozhodnutí podrobně popsal průběh daňového řízení před správním orgánem prvního stupně a poté se na str. 3 až str. 5 jednotlivě vyjádřil ke

všem důkazům. Z napadeného rozhodnutí vyplývá, že důkazy byly hodnoceny v souladu s § 8 odst. 1 daňového řádu, a to jednotlivě a všechny důkazy v jejich vzájemné souvislosti. Žalovaný také přihlížel ke všemu, co v řízení vyšlo najevo.

Důvodem neuznání nároku na odpočet daně byla skutečnost, že žalobce i přes výzvy správce daně neprokázal přijetí předmětného plnění v předmětu, rozsahu a od společnosti CIMBAL Group s.r.o. a jeho použití pro svou ekonomickou činnost.

S ohledem na shora uvedené soud dospěl k závěru, že žalobce nebyl v řízení zkrácen na svých právech v důsledku postupu a úkonů správních orgánů a napadené rozhodnutí není nezákonné, jak namítal žalobce v úvodu podané žaloby, neboť to byl žalobce, kdo neunesl důkazní břemeno, kdy v souladu s § 92 odst. 3 daňového řádu neprokázal všechny skutečnosti, které je povinen uvádět v řádném daňovém tvrzení, dodatečném daňovém tvrzení a dalších podáních. Žalovaný tak rozhodl zcela v souladu se zákonem, když nárok na odpočet daně žalobci neuznal.

Soud proto nedůvodnou žalobu podle ust. § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítl.

Výrok o nákladech řízení je odůvodněn ust. § 60 odst. 1 s.ř.s.. Žalobce neměl ve věci úspěch, žalovanému, který byl úspěšný, však důvodně vynaložené náklady řízení nevznikly.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud. Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s.ř.s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie. Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách www.nssoud.cz.

V Praze dne 30. června 2015

JUDr. Ivanka Havlíková, v. r.
předsedkyně senátu

Za správnost vyhotovení:
Veronika Brunhoferová